

Sygn. akt III AUa 161/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 października 2022 r. w S.

sprawy C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 12 stycznia 2022 r., sygn. akt VI U 1405/21

zmienia zaskarżony wyrok i przyznaje ubezpieczonemu C. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 13 lipca 2021r.

	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	
--	----------------------------------	--

Sygn. akt III AUa 161/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2021 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. Inspektorat w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 lipca 2021 roku odmówił ubezpieczonemu C. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji przytaczając treść przepisu zawartego w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U z 2021r. poz. 291 ze zm.) wskazał, że ubezpieczonemu odmówiono prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ na podstawie przedłożonych dokumentów ustalono, że ubezpieczony pomimo, że wykazał łącznie 45 lat, 3 miesiące i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych na wymaganych co najmniej 40 lat - to jednak po ustaniu zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, a przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej wykonywał na podstawie umowy zlecenia w okresie od 01.06.2020 r. do 31.12.2020 r. prace na rzecz byłego pracodawcy. Organ rentowy podkreślił, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie, która oprócz spełnienia warunków dotyczących wieku i wymaganego okresu zatrudnienia udokumentowała ciągłość i kolejność zdarzeń stanowiących warunki do przyznania ww. świadczenia.

Ubezpieczony C. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając naruszenie przepisu art. 2 ustawy o świadczenia przedemerytalnych i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony podniósł, że z przywołanej regulacji wynika, iż celem ustawodawcy jest zabezpieczenie materialne osób, które po ustaniu zatrudnienia z przyczyn od nich niezależnych, nie mogą podjąć nowej pracy z uwagi na sytuację na rynku pracy. Zdaniem odwołującego żadna z norm nie przewiduje warunku pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, a przy tym ustawodawca nie sprecyzował wymagania aby 6 miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadał bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji. Organ podkreślił, że odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na nie udokumentowanie ciągłości i kolejności zdarzeń.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony C. K. urodził się (...).

W okresie od 12 listopada 2010 roku do 31 maja 2020 roku ubezpieczony zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) s.c. (...) z siedzibą w Ł. na stanowisku cukiernika.

Stosunek pracy ustał w oparciu o art. 30 par. 1 pkt 2 kodeksu pracy w wyniku rozwiązania umowy przez pracodawcę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31.05.2020 r. Przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była likwidacja pracodawcy.

Kolejno w okresie od 1 czerwca 2020 roku do 31 grudnia 2020 roku ubezpieczony zatrudniony był na podstawie umowy zlecenia w (...) s.c. (...) z siedzibą w Ł.. W tym okresie nie przebywał na zwolnieniach lekarskich oraz nie korzystał ze świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych. Składki na ubezpieczenie społeczne zostały odprowadzone do ZUS Oddział w Ł., odprowadzono także składki na Fundusz Pracy. Ubezpieczony uzyskał przychód w wysokości 27.885, 85 zł.

Od dnia 4 stycznia 2021 roku do chwili obecnej ubezpieczony zarejestrowany jest w (...) Urzędzie Pracy w Ł.. Od dnia 4 stycznia 2021 roku do nadal otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych. Nie odmówił przyjęcia propozycji pracy.

Ubezpieczony legitymuje się okresem składowym i nieskładkowym w wymiarze 45 lat 3 miesięcy i 15 dni.

W dniu 12 lipca 2021 roku C. K. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. Inspektorat w Ł. wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Decyzją z dnia 5 sierpnia 2021 roku organ rentowy po rozpatrzeniu wniosku C. K. odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, że po ustaniu zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, a przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej wykonywał on na podstawie umowy zlecenia w okresie od 01.06.2020 r. do 31.12.2020 r. pracę na rzecz byłego pracodawcy, a przez to nie zachował kolejności zdarzeń stanowiących warunki do przyznania świadczenia.

Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie podnosząc, iż przesłanki nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego określa art. 2 ust. 1 pkt. 1-6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U.2021.1867 j.t.).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, 1292, 1321, 1428 i 1543), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778), zwanej dalej „ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych”, i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4a) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 60 dni od dnia ustania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952), lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2016 r. poz. 162 i 972 oraz z 2017 r. poz. 1428), pobieranych nieprzerwanie przez okres co najmniej 365 dni, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana, i do dnia, w którym ustało prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 2 ustawy za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, świadczenie przysługuje po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w niniejszym postępowaniu bezspornym było, iż wnioskodawca udowodnił wymagany okres ubezpieczeniowy w wymiarze 45 lat, 3 miesięcy i 15 dni, jak również, że u ostatniego pracodawcy był zatrudniony przez okres co najmniej 6 miesięcy tj. od 12 listopada 2010 roku do 31 maja 2020 roku. Ustanie zatrudnienia nastąpiło zaś z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Niewątpliwie ubezpieczony spełnia także warunki określone w art. 2 ust. 3 ww. ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ponieważ nadal zarejestrowany jest jako osoba bezrobotna, a w okresie pobierania zasiłku nie odmówił podjęcia zatrudnienia i złożył wniosek w wymaganym terminie.

Sąd meriti stwierdził, iż analiza materiału dowodowego wskazuje, iż ubezpieczony, który w dniu 31 maja 2020 roku zakończył pracę w (...) s.c. (...) z siedzibą w Ł., ponownie od dnia 1 czerwca 2020 roku aż do 31 grudnia 2020 roku wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenia i dopiero w dniu 4 stycznia 2021 roku zarejestrował się jako osoba bezrobotna.

W tej sytuacji okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie został bezpośrednio poprzedzony zatrudnieniem pracowniczym i rozwiązaniem stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, co, w ocenie Sądu Okręgowego, uniemożliwia przyznanie wnioskowanego świadczenia.

Z uwagi na powyższe Sąd pierwszej instancji uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową i na podst. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie C. K. jako nieuzasadnione.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ustawy dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez błędną jego wykładnię i ustalenie, iż warunkiem ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego jest zachowanie ciągłości zdarzeń, o których mowa w art. 2 przedmiotowej ustawy, podczas gdy ustawodawca nie sprecyzował, aby 6 miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadał bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy.

Stawiając powyższy zarzut wniośł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie odwołującemu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniośł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i przyznaniem ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed Sądem pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny drugiej instancji rozpoznaje sprawę co do istoty, będąc związanym granicami sporu wyznaczonymi z przez treść zaskarżonego wyroku z jednej strony oraz treścią złożonych apelacji - z drugiej.

Należy przypomnieć, iż prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd orzekający dwóch naczelných obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony

przepisami k.p.c. oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia ma natomiast na celu ustalenie, czy w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania Sąd pierwszej instancji sprostał tym wymogom. Istotą postępowania apelacyjnego jest bowiem zbadanie zasadności zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy orzeka jednak w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, dokonując na nowo jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów. Jako Sąd merytoryczny, bazując na tym samym materiale dowodowym, co Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy może czynić własne, odmienne ustalenia lub uzupełnić materiał dowodowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.02.2003 r., sygn. akt IV CKN 1752/00, LEX nr 78279, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.05.2002 r., sygn. akt II CKN 615/00, LEX nr 55097).

Uwzględniając treść art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., wyjaśnić należy, że Sąd Apelacyjny dokonując własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału procesowego stwierdził, że Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, które Sąd odwoławczy w pełni aprobuje i przyjmuje za własne rezygnując ponownego ich przytaczania. Na podstawie bezspornych ustaleń dokonał jednak nieprawidłowej oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego.

W odpowiedzi na zarzuty apelacji należy wskazać, że chociaż Sąd pierwszej instancji prawidłowo zacytował przepisy będące przedmiotem rozstrzygnięcia to jednak dokonał nieprawidłowej ich interpretacji.

Przypomnienia wymaga, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego oparte jest na dwojakiego rodzaju przesłankach. Po pierwsze podmiotowych, związanych z przebiegiem zatrudnienia osoby występującej o przyznanie tego prawa. Po drugie, formalnych wynikających ze statusu bezrobotnego, który musi być przyznany starającemu się o świadczenie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy w zakresie pierwszej kategorii przesłanek ustawodawca sformułował następujące wymogi:

Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1409), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3), 4), 5) (...)

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie

krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

2. Za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, 252, 568 i 1222), zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach z FUS”.

3. Świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 3 pkt 3.

5. Do okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 180-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Ubezpieczony trafnie argumentował w apelacji, że art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie jest legalnie powiązany z art. 2 ust. 1, zatem wymogi w zakresie opisanych dwóch kategorii, jakkolwiek muszą być spełnione łącznie, to nie muszą pozostawać w żadnym związku, w szczególności rozumianym, jako bezpośrednie następstwo zdarzeń prawnych. W art. 2 ust. 3 mowa jedynie o spełnieniu warunku 180 dni pobierania zasiłku bezpośrednio przed złożeniem wniosku, posiadaniu statusu osoby nadal zarejestrowanej, braku odmowy zatrudnienia i o złożeniu wniosku w terminie 30 dni od wydania zaświadczenia przez Urząd Pracy, który potwierdza wskazane okoliczności. Przepisy ustawy natomiast nie precyzują, w jakim okresie i w relacji, do jakich zdarzeń prawnych zdefiniowanych w ustawie, ubezpieczony ma obowiązek przejść 180-dniowy czas pobierania zasiłku dla bezrobotnych, a przede wszystkim nie wymagają bezpośredniego następstwa czasowego pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, na podstawie, którego ubezpieczony realizuje przesłanki z art. 2 ust. 1, a rejestracją w urzędzie pracy i dalszym spełnieniem przesłanek w zakresie wymogu odbycia 180-dniowego okresu pobierania zasiłku.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego powyższe przepisy ustawy nie zabraniają potencjalnym beneficjentom świadczenia, wykonywania kolejnych umów zlecenia, już po ustaniu zatrudnienia realizującego przesłanki z art. 2 ust. 1 ustawy. Wręcz przeciwnie, prawo do świadczenia przedemerytalnego, w zakresie wymogów zostało tak uregulowane, by osoby, które nabyły uprawnienia w zakresie podmiotowym, mogły jak najdłużej pozostawać czynne zawodowo. Przykładem takiego zamysłu ustawodawcy są następujące warunki: legitymowanie się okresem, co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, dalszy status osoby bezrobotnej oraz brak odmowy przyjęcia odpowiedniego

zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jak również możliwość zaliczania do 180-dniowego okresu zasiłkowego okresu następnego zatrudnienia lub podobnego do zatrudnienia.

Należy podkreślić, że ustawodawca właśnie po to wprowadził tak długi termin pobierania zasiłku oraz pozostałe warunki, by umożliwić osobie, już uprawnionej w zakresie przesłanek podmiotowych, podjęcie kolejnego zatrudnienia, nawet kilka razy. W interesie społecznym jest, bowiem jak najdłuższa aktywność zawodowa pracownika, nie zaś finansowanie utrzymania potencjalnego pracownika ze środków publicznych. Dlatego ustawodawca nie zastrzegł bezpośredniego następstwa czasowego zdarzeń prawnych, polegających na spełnieniu warunków podmiotowych związanych z zatrudnieniem i warunków formalnych związanych ze statusem bezrobotnego. Tam gdzie ustawa nie wprowadza warunków i rozróżnień, tam nie wolno tego czynić w drodze wykładni prawa. Jest to elementarna reguła wykładni prawa - *lege non distinguente nec nostrum est distinguere*.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie ma przy tym żadnego racjonalnego celu ustawodawczego, dla którego należałoby różnicować sytuację osoby, która po spełnieniu warunków podmiotowych w zakresie zatrudnienia, bezpośrednio spełnia warunki formalne związane ze statusem bezrobotnego, dezaktywizuje się zawodowo i otrzymuje prawo do świadczenia, od sytuacji osoby, która po spełnieniu warunków podmiotowych w zakresie zatrudnienia, podejmuje kolejne wyzwania zawodowe i dopiero po ich zakończeniu realizuje warunki formalne związane ze statusem bezrobotnego. Wykładnia przepisów pozwalająca na takie różnicowanie i odmawiająca uprawnienia do świadczenia osobom aktywnym zawodowo, jest krzywdząca dla tej grupy i niesprawiedliwa społecznie. Należy podkreślić, że przedstawione stanowisko prawne jest zgodnie z utrwaloną judykaturą - wyroki Sądu Najwyższego z 29 marca 2017 r. I UK 125/16, a w szczególności z 5 kwietnia 2016 r. II UK 165/15, w którym Sąd Najwyższy obszernie przeanalizował przepisy omawianej ustawy w kontekście celowościowym i funkcjonalnym.

Ustawodawca w art. 2 ust. 3 ustawy nie posłużył się żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Przyznanie ubezpieczonemu, w takim stanie faktycznym świadczenia przedemerytalnego, najpełniej realizuje cel omawianej ustawy.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdza, że wniesiona apelacja zasługiwała na uwzględnienie, dlatego zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję i orzekł jak w sentencji ustalając, iż prawo to przysługuje zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych od dnia następnego po dniu złożenia wniosku.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk